

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou v právní věci žalobkyně **B. K.**, zast. JUDr. Danielou Maršálkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Bílkova proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí **Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru sociálních věcí** se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, ze dne 12. 8. 2011 č. j. SV/122702/21530/11/Aj, o příspěvek na péči, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru sociálních věcí se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, ze dne 12. 8. 2011 čj. SV/122702/21530/11/Aj a jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Jičín, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, Žižkovo náměstí 18, Valtické Předměstí, Jičín ze dne 1. 1. 2010 čj. 20320/2010/JIC se z r u š u j í pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení spočívajících v zastoupení advokátkou částku 8.144,58 Kč na účet advokátkou vymíněný a to do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Předmětem žaloby učinila žalobkyně rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen Krajský úřad), odboru sociálních věcí ze dne 12. 8. 2011 č. j. SV/122702/21530/11/Aj označené v záhlaví, které se týkalo příspěvku na péči a kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Jičín (dále jen Městský úřad), odboru sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 1. 1. 2010 č. j. 20320/2010/JIC. V daném případě je namístě připomenout, že zákonem č. 366/2011 Sb. byl změněn i zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále ZSS), proto je s účinností od 1.1.2012 na pozici žalovaného Ministerstvo práce a sociálních věcí se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2 (dále jen MPSV), na něhož přešla působnost krajských úřadů, a nikoli Krajský úřad, který byl odvolacím orgánem do 31.12.2011 (§ 77 odst. I) a jehož rozhodnutí bylo žalobou napadeno.

Žalobkyně se tedy domáhala přezkoumání již výše označeného rozhodnutí správního orgánu, jímž bylo v odvolacím řízení změněno napadené rozhodnutí Městského úřadu tak, že příspěvek na péči se od měsíce dubna 2007 do měsíce května 2008 nepřiznává. V tento moment je potřebí objasnit, že na pozici žalobkyně nevystupuje příjemkyně původně přiznaného příspěvku, neboť v průběhu správního řízení zemřela (dne 18. 6. 2011), ale v souladu s § 16 odst. 1 ZSS vstoupila do řízení a nabyla nárok na částky splatné do dne úmrtí příjemkyně příspěvku paní Blanka Korálová.

Krajský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 12. 8. 2011 nejprve popsal obsah jím přezkoumávaného rozhodnutí prvostupňového orgánu, tedy Městského úřadu Jičín ze dne 1. 10. 2010, který byl paní M. J. přiznán příspěvek na péči ve výši 2.000,-Kč měsíčně a to od dubna 2007 s tím, že jmenovaná splňovala podmínky § 4 ZSS, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebovala každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. S ohledem na znění § 8 téhož zákona byla paní J. považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni a jednalo se tudíž o lehkou závislost, kdy výše příspěvku činila 2.000,-Kč měsíčně.

Žalobkyně v jí podané žalobě podrobně popsala průběh řízení před správními orgány obou stupňů s tím, že s posledně vydaným rozhodnutím žalovaného vyslovila nesouhlas, neboť vycházelo přinejmenším z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovanému vytkla, že podkladové posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí se sídlem v Hradci Králové (dále jen PK MPSV případně posudková komise; posudek ze dne 21. 12. 2010 a následující tři doplňující posudky – připomínka krajského soudu) byly vždy vypracovány za přítomnosti odborníka z oboru interny a ani při jednom jednání nebyl přítomen lékař z oboru psychiatrie. Jeho přítomnost považovala žalobkyně za důležitou, neboť u paní J. byla diagnostikována demence Alzheimerovského typu, která byla objektivně prokázána již v průběhu prvního odvolacího řízení, kdy PK MPSV vyhotovila posudek dne 29. 4. 2008. V tomto směru poukázala na obsah a závěry posudku znalce z oboru psychiatrie MUDr. I. K. ze dne 28. 2. 2011, který byl předložen v průběhu

správního řízení a s jehož závěry se správní orgán odpovídajícím způsobem nevypořádal. V žalobě rovněž popsala úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti, které paní J. nezvládala či při kterých potřebovala pomoc druhé osoby a u každého úkonu popsala důvod nezbytné pomoci. Připomněla, že paní Jirsákové poskytovaly pomoc pracovnice Farní charity a rovněž pan V. J., syn jmenovaný, kteří znali její zdravotní stav nejlépe. Přesto jejich stanovisko správní orgán pro objektivní posouzení věci nezjišťoval. Navíc již od června 2008 byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči v částce 8.000,-Kč, přičemž se v tomto měsíci její zdravotní stav ničím nelišil od doby předchozí, kdy dávka přiznána nebyla. Z výše uvedených pochybení požadovala rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Správní orgán v reakci na žalobu ve vyjádření z 5. 6. 2012 odkázal na závěry posudků PK MPSV, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu námitek uplatněných žalobkyní. Byl přitom vázán skutkovým a právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). O žalobě rozhodl poté, kdy ve věci proběhlo jednání za přítomnosti zástupkyně žalobkyně, když žalovaná svoji neúčast řádně omluvila. V průběhu jednání setrvala zástupkyně žalobkyně na vznesených námitkách.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností: podmínky nároku na příspěvek na péči jsou obsaženy v § 7 odst. 1, 2 ZSS. Dle tohoto ustanovení se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci a nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8. Ve smyslu § 8 ZSS je hodnocení osoby, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby rozděleno do čtyřech stupňů závislosti s požadavkem na početně - v každém stupni závislosti podle počtu úkonů péče o vlastní osobu a úkonů soběstačnosti odlišně - stanovenou potřebu každodenní pomoci nebo dohledu jiné fyzické osoby včetně rozdílné hranice pro osoby do 18 let věku.

Konkrétně může být dotyčná osoba posouzena jako závislá *a) v I. stupni* (lehká závislost – vyžaduje pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech, u osoby do 18 let věku při více než 4 úkonech), *b) v II. stupni* (středně těžká závislost - pomoc nebo dohled při více než 18 úkonech, u osoby do 18 let věku při více než 10 úkonech), *c) ve III. stupni* (těžká závislost - pomoc nebo dohled při více než 24 úkonech, u osoby do 18 let věku při více než 15 úkonech) a *d) ve IV. stupni* (úplná závislost - pomoc nebo dohled při více než 30 úkonech, u osoby do 18 let věku při více než 20 úkonech). Obligatorně posuzované úkony péče o vlastní osobu a úkony uvažované pro rozsah posuzování soběstačnosti jsou vyjmenovány v § 9 odst. 1 a 2 ZSS. Hodnocení samotné péče o posuzovanou osobu včetně její soběstačnosti je uvažováno ve čtyřbodové stupnici: *zvládá* (ke zvládnutí úkonu nepotřebuje jakoukoli

pomoc nebo dohled), *zvládá s dohledem* (posuzovaná osoba sice daný úkon zvládá, ale pro kontrolu jeho správnosti potřebuje dohled druhé osoby), *zvládá s pomocí* (osoba daný úkon zvládá pouze s pomocí, byť i částečnou, ze strany druhé osoby), a *nezvládá*. Podle ust. § 9 odst. 4 ZSS pokud je osoba schopna zvládnout některý z úkonů uvedených v odstavcích 1 a 2 jen částečně, považuje se takový úkon pro účely hodnocení za úkon, který není schopna zvládnout. Při posuzování se rovněž bere na zřetel hodnocení funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat jednotlivé úkony.

Stupeň závislosti žalobkyně, resp. paní Jadrné, posuzoval pro účely příspěvku na péči a to v souladu s § 25 odst. 2 ZSS lékař příslušného referátu lékařské posudkové služby OSSZ Jičín. O odvolání proti rozhodnutí městského úřadu rozhodoval v souladu s ust. § 28 ZSS příslušný Krajský úřad Královéhradeckého kraje. Ten si od PK MPSV vyžádal veden ust. § 4 odst. 2 zák.č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, posouzení zdravotního stavu paní J. se zřetelem na stupeň její závislosti. Náležitosti postupu ohledně vydání posudku o stupni závislosti vyplývají mimo jiné rovněž ze základních zásad správního řízení obsažených ve správním řádu. Stejně tak je namístě připomenout požadavky kladené na rozhodovací činnost správního orgánu, kdy dle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.

Po takto zachyceném průběhu řízení krajský soud z předloženého správního spisu ověřil rozhodné skutečnosti, které se opět pokusí zaznamenat co možná nejvěcněji. Počátek sporu se datuje 25. 4. 2007, kdy paní J. podala žádost o poskytnutí příspěvku na péči, její žádost Městský úřad v Jičíně dne 25. 1. 2008 zamítl a následně na základě podaného odvolání rozhodl dne 6. 5. 2008 Krajský úřad, který rovněž odvolání zamítl. Týž Krajský úřad rozhodnutím ze dne 5. 9. 2008 zamítl návrh na obnovu řízení.

Na základě podání žalobkyně ze dne 20. 9. 2008 rozhodlo Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, Odbor sociálních služeb a sociálního začleňování rozhodnutím ze dne 4. 5. 2009 ve znění oprav z února 2010 a března 2010 tak, že napadené rozhodnutí Krajského úřadu zrušilo a věc mu vrátilo k dalšímu řízení. Poté Krajský úřad povolil obnovu řízení a co se rozhodování správních orgánů dotýká, bylo Městským úřadem dne 1. 10. 2010 vydáno nové rozhodnutí, od kterého se odvíjí předmět této žaloby.

Městský úřad vyšel z posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Jičín (dále jen OSSZ) ze dne 9. 7. 2010, z jehož obsahu se podává, že lékař disponoval zdravotnickou dokumentací ošetřující lékařky, zprávami psychiatrů a výsledkem sociálního šetření provedeného dne 29. 5. 2007 paní B., DiS. Ta v protokolu o výsledku šetření uvedla, že jmenovaná nezvládá či zvládá s dopomocí 6 úkonů. Krajský soud záměrně nepopisuje, o přesně jaké úkony se mělo jednat, neboť pro výsledek sporu není tato skutečnost podstatná. Výsledkem výše popsané

důkazní situace bylo rozhodnutí Městského úřadu vydané dne 1. 10. 2010, kterým byl paní J. přiznán příspěvek na péči od dubna 2007 do června 2008.

Žalobkyně s rozhodnutím Městského úřadu nesouhlasila co do stanoveného stupně závislosti a proti rozhodnutí se odvolala. A na tomto místě považuje krajský soud z důvodu pochopení vývoje důkazní situace zdůraznit, že rozhodnutí uvedené v předchozím odstavci bylo ohraničeno časovým úsekem z toho důvodu, že v mezidobí bylo na základě žádosti paní J. vydáno Městským úřadem v Jičíně dne 27. 8. 2008 další rozhodnutí, kterým byl žalobkyni příspěvek na péči přiznán od června 2008 v částce 8.000,-Kč s tím, že se jedná o III. stupeň závislosti.

Ještě před vydáním rozhodnutí si žalovaný opatřil jako podklad pro posouzení důvodů odvolání opět posudek PK MPSV se sídlem v Hradci Králové, kdy prvoposudek byl vypracován dne 21. 12. 2010 a byl doplněn postupně o tři dodatky s daty 8. 2. 2011, 4. 4. 2011 a 17. 5. 2011. Krajský soud předně ověřil, že všechny podkladové posudky byly vypracovány posudkovou komisí v řádném složení, kdy byl skutečně přítomen jako další lékař vždy lékař – internista.

Komise ve všech případech hodnotila stupeň závislosti paní Jirsákové na základě shromážděných lékařských zpráv specialistů z oboru psychiatrie, výsledky sociálního šetření Městského úřadu, disponovala dokumentací praktické lékařky, seznámila se s důkazy předloženými ze strany posuzované (lékařské zprávy a znalecký posudek MUDr. K.). Žalobkyně nebyla jednání komise přítomna, což ovšem právní úprava umožňuje.

V prvoposudku posudková komise shrnula – do té doby – poměrně nepřehlednou situaci v otázce posuzování nároku s tím, že na základě lékařských zpráv specialistů se jednalo o lehkou demenci, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které vycházelo z posudku lékaře OSSZ ze dne 7. 9. 2010 nemůže obstát, neboť výsledek posouzení nebyl podložen odpovídajícím nálezem ošetřující lékařky, neodpovídal psychiatrickému nálezu ze dne 4. 6. 2007 a nebyl v souladu se sociálním šetřením ze dne 29. 5. 2007. V rozhodném období od 25. 4. 2007 do 8. 6. 2008 se u posuzované osoby nejednalo o osobní závislost na pomoci jiné fyzické osoby.

V doplňujícím posudku z 8. 2. 2011 posudková komise provedla vyhodnocení psychiatrického nálezu MUDr. N. ze dne 20. 11. 2006, zdůraznila výsledek sociálního šetření provedeného sociální pracovníci Městského úřadu dne 29. 5. 2007 a setrvala na závěru, že posuzovaná nevládala celkem 7 úkonů péče o vlastní osobu a úkonů soběstačnosti, tedy se nejednalo o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby.

O další doplňující posudek byla posudková komise požádána s ohledem na předložený znalecký posudek z oboru psychiatrie MUDr. I. K. z 28. 2. 2011, který byl vypracován na základě žádosti posuzované. Posudková komise v zásadě zaznamenala obsah posudku znalce a kontrovala psychiatrickými nálezy z 20. 11. 2006, ze 4. 6. 2007 a z 31. 2. 2008, poukázala na obsah smlouvy o poskytování pečovatelských služeb ze dne 23. 1. 2007 s tím, že jejich obsah závěru znalce

neodpovídá. Na svém posudkovém zhodnocení setrvala s tím rozdílem, že posuzovanou považovala za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby při 8 úkonech.

Poslední doplňující posudek vypracovaný dne 17. 5. 2011 v zásadě shrnul skutečnosti již výše uvedené s tím, že předložené stanovisko MPSV Praha ze dne 22. 10. 2008 se zabývá situací, resp. podklady, které měla posudková komise k dispozici při svém jednání dne 29. 4. 2008. Na výsledku posouzení opět setrvala.

Pro doplnění nejednoduchého příběhu ještě krajský soud dodává, že stejně tak z obdobných důvodů považovala PK MPSV za nesprávný výsledek posouzení provedený lékařem OSSZ Jičín dne 11. 8. 2008, na základě kterého byl paní Jadrné přiznán příspěvek na péči ve výši 8.000,-Kč.

V průběhu správního řízení byl činěn návrh na doplnění dokazování výsledkem pracovníků Farní charity a rovněž výsledkem pana V. Jirsáka, kteří paní Jadrné poskytovali pravidelnou pomoc a byli tak schopni věrohodným způsobem osvědčit její faktický zdravotní stav. Dále byl správnímu orgánu předložen znalecký posudek vypracovaný MUDr. Ivo Klárem, znalcem z oboru psychiatrie ze dne 28. 2. 2011.

Ve správním spise je rovněž založen výsledek šetření provedený sociální pracovníci Mgr. Lucií Hníkovou a to dne 9. 6. 2011 a posudek lékaře OSSZ Jičín z 29. 8. 2011, podle jehož obsahu paní Jirsáková nezvládá 15 úkonů péče o vlastní osobu a 15 úkonů soběstačnosti, výsledek proto odpovídá těžké závislosti ve III. stupni. Řízení bylo zahájeno na základě návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči z 23. 5. 2011.

Krajský soud ovšem hodnotil důkazy a vůbec průběh správního řízení vztahující se konkrétně k jasné vymezenému rozhodnutí danému žalobou. Výsledkem jeho posouzení je přesvědčení, že podklady ve správním spise, jakkoli četné, nedokázaly krajský soud přesvědčit o zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Naopak se krajský soud přiklonil k žalobou vytýkaným námitkám, které shledal relevantní a opodstatněné.

Předně je třeba poukázat na celkový chaos v posuzování a to ze strany OSSZ, která dokládala v minulosti nezbytné posouzení zdravotního stavu, dále pak rozpory mezi výsledky sociálního šetření a jejich zhodnocením v posudcích OSSZ. Stejně tak je závažnější a těžko pochopitelný či vysvětlitelný tak výrazný rozdíl v posudkových závěrech zachycených v posudcích OSSZ a posudcích PK MPSV. Ostatně není nutno znovu blíže odlišnosti ve výsledku posuzování popisovat, neboť jsou již součástí odůvodnění tohoto rozhodnutí. Krajský soud je přesvědčen za situace zjištěné, že objektivní popis potíží posuzované (paní Jirsákové) v souvislosti s její soběstačností a péčí o vlastní osobu může výrazně objasnit navrhovaný výsledek pracovníků Farní charity a stejně tak i výsledek syna posuzované pana J.. To jsou osoby, které byly s paní Jirsákovou v nejčastějším kontaktu a přiměřenými dotazy by jistě byly schopny provést dokreslení faktických možností a potřeb posuzované ve sporném období dubna 2007 do května 2008. Jistě se bude jednat o situaci

nelehkou, neboť od doby podání žádosti uplynulo dlouhé časové období, pracovnice Farní charity poskytují pomoc a služby celé řadě dalších osob, nicméně takovýto důkazní návrh byl činěn a krajský soud jej považuje za naprosto logický a odpovídající dosud zjištěné situaci. Je totiž přesvědčen, že teprve vyhodnocením obsahu sdělení od těchto osob bude možné vyhodnotit závěry znaleckého posudku MUDr. K.. Znalec disponoval, jak s obsahu posudku vyplývá, prakticky týmiž lékařskými zprávami, které hodnotila rovněž posudková komise. Ve znalecké úvaze zmiňuje, že již v listopadu 2006 byla zjištěna demence Alzheimerova typu s poruchou zejména paměti a Mini-Mental State test byl vyhodnocen 19 body, což reprezentuje hranici mezi lehčí a středně těžkou demencí. Znalec zdůraznil dva zásadní postřehy, které mohly ovlivnit a zkreslit náhled na posuzovanou – ta mohla své schopnosti a soběstačnost nadsazovat z obavy, že by mohla být odvezena ze svého domova a dále užívala antidepresivum, které mohlo zlepšit její náladu a tím i pro zejména laického pozorovatele zlepšit stav posuzované. Na tomto místě krajský soud podtrhuje, jak by výsledek posouzení v obdobných případech ulehčila situace, za které by o žadatelích byli k dispozici rovněž informace uváděné znalcem, tedy popis a zachycení žadatelů v jejich každodenním životě a obvyklém prostředí popsané osobami, které jsou s dotyčným v bezprostředním kontaktu. Za důležitý tento aspekt považuje krajský soud především u osob psychicky nemocných, neboť ojedinělé návštěvy lékařů, byť specialistů, jistě nemohou postihnout veškeré momenty chování takovéto osoby v důvěrně známém prostředí, kolísavost její nálady, schopnost žít přiměřeně důstojný život.

Posudek a úvahy znalce následně však posudková komise vyhodnotila v zásadě jako neobjektivní, neboť dle jejího závěru neodpovídal situaci obsažené v lékařských zprávách, přičemž stejně tak za neobjektivní a neodpovídající podkladům ovšem označila posudky lékaře OSSZ. Za poměrně chaotické a nepřesvědčivé důkazní situace, která vyústila ve vydání napadeného rozhodnutí je zcela namístě doplnit dokazování způsobem v tomto odstavci uvedeným, zhodnotit výsledky svědků v kontextu s dosud provedenými důkazy včetně posouzení a zhodnocení závěrů znalce MUDr. K.. V tomto smyslu krajský soud považoval dosavadní dokazování za neúplné a hodnocení důkazů za nedostatečné. Pro krajský soud je za dané vytýkané situace prakticky nemožné relevantně reagovat na námitky žalobkyní vytýkané.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě zcela nedostatečného zjištění skutkového stavu. Žalovaný se sice správně (§ 4 odst. 2 z.č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) obrátil na posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí, nicméně nechal zcela bez povšimnutí, že posudek vyhotovený touto komisí, který vzal za základ svého rozhodování, je v rozporu s některými z důkazů dříve provedenými (posudek lékaře OSSZ, znalecký posudek), stejně tak nevyužil možnosti doplnit dokazování výsledkem osob, které by jistě byly v aktuálním časovém úseku schopny přinést do řízení věcné informace o potřebách posuzované, tedy žalovaný plně nerespektoval povinnost uloženou mu v § 3 správního řádu.

Krajský soud připomíná, ostatně jako v případech obdobných, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 Ads 50/2009-63 (Ej 544/2009), kde se uvádí: „*Jakkoli příspěvek na péči vyplácený na základě zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, sleduje jiný cíl, než tomu bylo v případě zvýšení důchodu pro bezmocnost (§ 70 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení), jistě nebylo úmyslem zákonodárce novou úpravou snížit procesní standard při posuzování míry závislosti na pomoci jiné fyzické osoby, jež je pro řízení o příspěvku na péči a řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost v zásadě totožná. Je proto povinností krajských úřadů požadovat po posudkových komisích Ministerstva práce a sociálních věcí takové posudky, které budou na základě originální úvahy hodnotit a přezkoumávat předchozí posouzení stupně závislosti osoby na pomoci jiné fyzické osoby způsobem kvalitativně srovnatelným s praxí vžitou pro činnost totožných komisí při dřívějším hodnocení míry pomoci při životních úkonech v řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost.*“

Přezkoumávané rozhodnutí proto bylo soudem zrušeno pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a současně krajský soud vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.) s tím, že správní orgán je závazným právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Soud v daném případě zrušil rozhodnutí žalovaného a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak mu umožňuje § 78 odst. 3 s.ř.s. Je přesvědčen, že s ohledem na nepřehlednou a v podstatě – pro medicínského laika – neuchopitelnou důkazní situaci v otázce postupného posuzování podmínek příspěvku na péči u žadatelky je nezbytné, aby posouzení a to na základě všech dostupných podkladů (míněny výsledky sociálního šetření, posudky OSSZ a posudky PK MPSV) a s přihlédnutím k informacím zjištěným od pracovníků Farní charity a od pana J. provedl příslušný lékař OSSZ. Jistě bude ještě před předložením žádosti o vyhotovení posudku v otázce nároku na příspěvek na péči v období od dubna 2007 do května 2008 nejprve namíste vyslechnout pracovnice charity, pana J. či shromáždit další důkazy, které vyjdou případně najevo či budou ještě doloženy žalobkyní. V dalším řízení se správní orgán bude řídit právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy úspěšná žalobkyně požadovala toliko náhradu nákladů řízení spojených se zastoupením jí zvolenou advokátkou. Ta požadovala odměnu v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, za pět úkonů právní služby a s tím souvisejících pět režijních poplatků. Jednalo se o převzetí a přípravu zastoupení, dvakrát poradu s klientem, sepsání žaloby a účast při jednání soudu dne 29. května 2013. Je potřebí zmínit, že do 31. 12. 2012 činila odměna za jeden úkon právní služby 500,-Kč a poté od ledna 2013 již 1000,-Kč. Čtyři úkony právní služby byly učiněny do 31. 12. 2012, a proto nelze vyhovět požadavku zástupkyně a za tyto úkony lze přiznat odměnu toliko v částce 500,-Kč za jeden úkon. Výše odměny za pět úkonů právní služby tak s ohledem na vysvětlení soudu činí 3.000,-Kč. Výše náhrady hotových výdajů zůstala novelou vyhlášky shora nedotčena, tudíž za pět úkonů právní služby po 300,-Kč je po právu účtováno 1.500,-Kč. Zástupkyně dále účtovala cestovné osobním automobilem v částce 2.198,-Kč dle

připojené a jasné specifikace. K tomu doložila potvrzení, že je plátcem daně z přidané hodnoty.

Krajský soud tak zástupkyni žalobkyně přiznal odměnu za pět úkonů právní služby, kdy do 31. 12. 2012 se za tarifní hodnotu považovala částka 1000,-Kč a od 1. 1. 2013 se za tarifní hodnotu považuje částka 5000,-Kč, pětkrát náhradu hotových výdajů a cestovné[§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) odst. 3, § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], celkem 6.698,-Kč.

Současně jako plátce daně z přidané hodnoty požadovala navýšení odměny o 21%, což z požadované částky činilo 1.406,58,-Kč, odměna včetně cestovného tedy 8.104,58Kč a náklady na parkovné v částce 40,-Kč. Celková výše odměny a nákladů byla přiznána částkou 8.144,58Kč. Tuto částku bude povinen uhradit žalovaný, který nebyl v řízení úspěšný a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokátkou vymíněný.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. května 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně